

SVETAC NA STUBU

Ovuda vrljaše zloduh, grubijan s prtljagom pozamašnim,
Gde kabasto zapne, tu su veselo ispomerane kuće.
Gde je pišao, lokve brzozjavno signale nebu šalju.
A ja, plava šuma zelenim pticama nastanjena,
Hleb kiselkast pun dovitljivog kamenja,
Ja, laž, doduše, ali navrh stupa, visoko,
Da me svako isprve uoči,
Ja sam tri ljudeskare skupa
I pljujem devojkama između nesmisla sisa,
Ja sam patuljčić, kojino suknje staricama broji,
Prodajem čilime načičkane jajima moljaca,
Uz to tumačim zapise protiv kijavice
I zabijam vam čavle u glavu,
Da vam šeširi ne otrpnu.
Imam grbu od šećera,
Svakojaki bezum lizao je nju.
Ja sam četa vatrogasna što gasi svaku žed.

LJILJANI OD SNA

Između ljiljana od sna
Napreže se budnoga korak.
Kad bi brojku znao on
Slovo promućurno
Mogao bi oblačini
Kišu da naredi.
Suvorožje jednoroga.
Zasmejane zverke suvi rože
Nabadaš li zaljubljenima
Tužne ceduljice.
O, njihovih dana prošnje nabrzo.
To dolaženje i odlaženje
Između ljiljana od sna.

Smeh je to nečji duboko pod snegom.
 Jer na proplanku
 Kroz promenljive razmake
 Između spavača
 Užurbano pesak sipi.
 O, ovozemaljska zlovoljo stara,
 Kad se pokrene mrtvac.
 Beše jedan stvor zverinji, bila zvezda
 Što ovako žalujući govorahu.
 Bile jedne tanke sanke, nad kristalom,
 Lepotanke, u njih seta upregnuta.
 Smeh to je nečiji duboko pod snegom.

Venerina krv kupljiva u tabletama sivim.
 Mršavušne zvezde
 Proganjaju pesnici.
 O, povici ovi u snegu
 Prstenje od zlata i vapaja.
 Tačka
 U krajoliku od rožine.
 Jedno dete se probudilo od toga
 Videlo je kroz šavove noći
 Žurbom zasopljeno
 Vreme.
 Venerina krv kupljiva u tabletama sivim.

MOJA GUMICA ZA BRISANJE

Moja gumica za brisanje

Viđen očima moje gumice za brisanje
 Berlin je lep grad.

Jedne nedelje,
 ispunjen zuboboljom i dosadom,
 reknem svojoj gumi za brisanje:
 Trebalo bi da otputujemo nekud, da,
 kako ti to nazivaš, zbrišemo
 i raspodelimo zubobolju našu.

Uvek sučelice pepeljari
živi se posatirasmu, ona i ja:
Džepovi su mi puni ulaznica —
pa nikako da nađem ključ.

Gubitak

Juče izgubih svoju gumicu;
bez nje sam bespomoćan.
Žena zapitkuje: Šta ti je?
Ja odgovaram: A šta bi bilo?
Izgubio sam gumicu.

Nađena

Našli su moju gumicu za brisanje.
U razvalinama železničke stanice Lerte,
pomagala je radnicima pri rušenju:
Sasvim se smanjila,
od nje više vajde nikakve.

Timski rad

Danas sam kupio novu gumicu za brisanje,
položio je na upotrebljenu hartiju
i zagledao se u nju.
Ja i moja gumica smo vrlo vredni,
radimo ruku pod ruku.

Za popodneva

Kad moja gumica spava,
ja stvaram, rukama obema.
Vreme ne voli dangubu:
Gumica moja retko kad spava.

Nevernički

Neki smatraju, da neuspele linije treba ostaviti,
dok moja gumica
proganja čak i najispravnije.
Nedavno je pokušala da zlo za vrat zgrabi,
pa je mojoj olovci srce isisala,
sad eno leži: šuplja i nezaoštriva.

Noću

Uskoro neće biti ovako svetlo
nad krovovima i odžacima.
Moja gumica i Mesec
Mršaju li mršaju.

Rastanak

Danas sam sebi za lov kupio gumicu novu.
Još je nosim u džepu, nosam tamo-amo.
Još se tragovi moji sigurnim osećaju, idu za mnom —
ko onomad onaj konobar, kad sam zaboravio da platim.

Danas sam sebi za lov
kupio gumicu novu.
Zbrisao sam bez traga,
moje pivo platio je konobar.

STRASTAN DUVANDŽIJA

Dok ja čorbuljak svoj i bilancu svoju
kao i mekane delove ljuskara vaskolikih,
bdi moja večno pretposlednja cigareta i pline.

Ne, veli lekar, i puši.
Ona životari tek tako.
Opušci svedoče o meni.

Samo bez pauze, automatska harmonika
i kakav film, koji se ne prekida,
kad se oni ljube ljube.

Neću da spavam. O ovome se ne sanja.
Mesecima tražiš mesto za parkiranje
i pušeć u *opelu* skapavaš od gladi.

Marijice od Gvadalupe, ti me slušaš,
kad se molim, tri kutije na dan:
pepeo beli u krilu tvom.

Ne, neću da se vežem pojasem,
puštam je da tinja u šupljini dlana.
Ne recite, smrt. Kažite odvikavanje.

DEJSTVO PARNOG KOTLA

Uvek spreman na šištanje.
Brže šišti no što mašta.
Pesnica se ostavio,
šišteći se dokazuje.
Uskoro će da se zucka:
Nasmrt su ga išišтали.
Ali on još živi, zbori.
Na pitanje njegovo šištanje odgovor šišnu.
Pogledajte narod ovaj, u šištanju ujedinjen.
Šišroman. Šišopleks. Šištofil.
Jer šištanje malo košta
jednači nas i zagreva.
Al' to košta nećjih para,
da elita ovakva se
domišljata i šištava
obrazuje i odgoji.
Kao da će ispuštanje pare
pobuditi najbližeg Nerona
da u datom trenutku spusti palac.
Zviždanje je lepo. Zviždati ne ume svako.
Međutim, zviždanje ovo, anonimno,
uznemiruje, strah pod kožu nagoni...

ADORNOV JEZIK

Seđaše u toploj sobi
Adorno s lepim jezikom
i lepo se igra s njim.

Tad mesari dopentraše
odmerenim koracima
tupa-lupa stepeništem.

Adorno je ogledalom
očišćenim kružnim džepnim
ogledao jezik lep.

Al' mesari bez kucanja
Otvaraju nožinama
Adornova vrata širom.

Adorno se zatekao
sâm samcijat sa jezikom;
reči vrebaše papir.

Kad mesari odmagliše
nosili su niz basamke
lepi jezik domu svom.

Kad kasnije jezik stiže,
iskasapljen, jezik beli,
zaiska, Adorno, jezik

jezik lepi, prekasno.

HIMNA

Onako komplikovano kao slavuj,
onako limeno kao,
dobročudno kao,
onako nezgužvano, starostavno,
onako zeleno mrgodno nakiseló, onako prošarano,
onako skladno, ravnomerno,
onako runjava,

onako blizu vode, vetropogodno,
onako vatrostalno, često prekopavano,
onako ko igrarija lako, čitanjem raskupusano kao,
onako novo i škriputavo, dragoceno kao,
onako upodrumljeno, domaćinski kao,
onako lakogubivo, glatkoizlizano,
onako tankoduvno, snegom hlađeno,
onako svojeručno, punoletno kao,
onako nemilosrdno kao,
onako smrtno kao,
onako prosto ko moja duša.

MOJ ANĐEO ČUVAR

On istresa mene, dete;
skupa s vodom punom gada.

Ne volim da skačem:
ko skače, taj u milost pada.

On mi teret podvaljuje:
kad tegove dižem, stenjem,

Hoću s tetkom, on nećaku:
brani drvljem i kamenjem.

Ako okna porazbijam:
on ih začas kitom stisne.

Ako li se ja izgubim:
moj nalazač sa mnom klisne

DELFIN

Posvećeno apostolu Pavlu i Peteru Vajsu

Ja, lakouk, videh u skoku učitelja svog:
 Konvertitu za mikrofonom.
 Slušao sam ga kako se odriče prisege
 i posprdnuo se ispovesti njegovoj.
 Podsmeh učenikâ. Podsmeh delfinâ.
 On se posuvratio, smešno posuvratio:
 Tada sam bio, danas jesam.
 Ali čim je izbljuvao bajatu gurabiju
 i poslužio me zemičkama svežim,
 kad je Savle, odmah po menjanju svlaka,
 u meni — poskočio sam! —
 otkrio delfina brzoukog
 kad mi je valjalo mreti, mreti valjalo,
 od straha je sprdnja moja prozuknula:
 zvernio sam levo-desno ka izlazu,
 zaronio, spasio se — plivajući.

LAŽ

Vaše desno rame visi,
 veli krojač moj.
 Jer sam dačku torbu desno nosio,
 rekoh i pocrveneh.

FOTOGENIČNA

Otišao sam u šumu
 Da fotografišem veverice
 Dao sam film na razvijanje
 I primetio, da sam trideset i dva puta
 Fotografisao svoju babu.

POTOM

Od ribe je ostao kostur.
Prozračni međuprostori
koje su naselili veterani revolucije
sa dečurlijom i pristicama svojim
i želje
da gaje kupus negdašnji.

Trampadžije.

Ko je imao na ponudu dućan-kutiju punu rešenja
taj sad pevanjem pozdravlja prazninu
dok i ona ne postane modom.
Sad mnogi nose štedljivo skrojene kaputiće
kojima nedostaju rukavi, dugmad, džepovi.
Niko ne priznaje, svi se prave Toše.
Čega da se poigramo sad?

Podnošenja pismenih molbi.

Traženja premeštajâ.

U koje stoleće?

Nošenja perčinâ i javnih odsecanjâ pred publikom.
Ili zaostajanja u seobama naroda
nogobolni, a odmah potom stalno nastanjeni.

Kad smo počinjali, pomislismo: valja nam prvo početi.

Ne tako, već u poštenoj nameri.

Želeli zapravo ovo a ne ono.

Ali nije ispalo onako.

Ispalo je ovako.

Otkud smo mogli znati.

Ni slučajno, isključeno.

Sad je daleko iza nas.

To što u brslanju se praznom steklo.

Dobacivanjâ s aut-linije.

Zašto ovo, a ne ono?

Potom se promenila moda.

Otpočeo je proces učenja
intuitivno, u čistoj spoznaji.
Živimo skromno.

Škrabotine u malteru, ostaju.
Dokle god se izmet puši —
i natpis je nov.
Kasnije se kolekcionari ustumaraju.
Sakupljaju male i poduže krikove.
Na primer ovaj: Ne nipošto nikad!

Potom je ispremeštan nameštaj.

Ova ideja, tako vrljetna
i zasad neosvojena
mami planinare iz celog sveta.
Iz leta u leto ustreme se i zabrljaju.
Krivi su, dakako, gledaoci
sa svojim: Previsoko. Prestrmo.

Razmaci između kestenova.
Ili moj prst preko guste žičane mreže.
Ovuda sam više puta prolazio.
Ovde sustižem sebe.
Šta to oni stalno benave o sreći.
Radujem se, kad poneko stablo manjka.
A pravilno poređani stoje kestenovi ogoleli.

Još u Pre toga počelo je Potom.
Smatralo se dobro pripremljeno
i hranilo pomno u metežu.
Teško je odrediti rez
između pre toga i potom.
Jer čim je izgovoreno sad, zahtevi
za premeštanje pomenutog Sada već su bili tu.
(Navodno, kasnije se sve to na nekom sasvim trećem mestu,
delomično zbivalo.)
Potom su fotografisane neke druge stvari i činjenice.

Poljske štete se potom procenjuju i obračunavaju.
Potom smo smeteni
i tražimo viceve negdašnje.
Potom nam stižu neizmireni računi.
Naši dugovi nas ne zaboravljaju.

(S nemačkog preveo **Drago TEŠEVIĆ**)